

PARAULES DE VIDA

Oració, dejuni i almoina

En setmanes anteriors ens hem referit a aquelles coses que poden apagar en el nostre cor l'amor a Déu. En el missatge quaresmal d'enguany, el papa Francesc ens recorda també els instruments que poden ajudar-nos a vèncer aquest perill i que l'Església ens recomana practicar més intensament durant aquest temps litúrgic que precedeix a la Pasqua: l'oració, l'almoina i el dejuni.

En practicar amb més assiduitat l'oració, el creient se situa davant Déu des de la veritat de la pròpia vida; té el cor obert a la seua Paraula, que l'ajuda a descobrir les excuses que posem per a no obeir sincerament a Déu i les mentides amb les quals també ens enganyem a nosaltres mateixos; descobreix que el cor del Pare és lent a la còlera i ric en pietat i misericòrdia; comença a confiar en el seu amor i a cercar en Ell el consol; desitja gaudir de l'alegria de viure plenament com a fill seu i, ple d'humilitat, confiança i amor, es posa en les seues mans i sent l'alegria que brolla en el cor del Pare quan un fill perdut torna a la llar de la que s'havia allunyat.

L'almoina ens allibera de la idolatria dels béns materials i, al mateix temps, ens permet veure l'altre, especialment el necessitat, com un germà i no com algú que ens molesta o que constitueix una amenaça per als nostres interessos. Si mirem els altres amb els ulls de Déu, descobrim que allò nostre no és únicament nostre, no ens pertany absolutament, i que si ho fem per al bé de tots estem contribuint a construir un món més just i més humà. Qui viu en la idolatria dels diners mai està content, perquè els seus desitjos mai es veuen plenament satisfets. Qui practica l'almoina arriba a experimentar una sensació de llibertat interior i una alegria profunda pel bé que ha pogut realitzar; arriba a descobrir que compartir els béns amb el

necessitat és de debò una gràcia de Déu, una ocasió per a col·laborar amb el Pare, que vol cuidar dels seus fills amb amor provident, i un acte de confiança en Ell, perquè tenim la certesa que en les nostres necessitats no ens faltarà el pa de cada dia.

En aquesta societat caracteritzada per l'exaltació dels desitjos fins al punt que qualsevol d'ells es converteix en un dret que es pot exigir, el dejuni ens allibera d'eixa esclavitud dels propis instints. Poder dir no a allò que, sent lícit és superflu, és també un acte de llibertat que ens predisposa per estar més atents i disponibles a obeir a Déu i a la seua paraula.

En revifar en nosaltres l'amor a Déu, l'oració, l'almoina i el dejuni ens enforteixen per vèncer les temptacions, perquè ens ajuden a trobar la justa orientació de la nostra vida. Sant Agustí ho ha expressat magistralment: «*Si el món et promet el plaer carnal, respon-li: "Més delectable és Déu". Si et promet honors i dignitats temporals, respon-li: "El Regne de Déu és més excels que tot". Si et promet curiositats supèrflues, respon-li: "Solament la veritat de Déu no s'equivoca".*»

Amb la meua benedició i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Aprendre a viure el contrast

La Quaresma és l'escola d'una actitud cristiana important i necessària: saber viure el contrast entre l'ideal i la realitat. L'ideal de la nostra vida és la persona de Jesús en la creu, on el Senyor realitza la comunió plena amb el Pare que el porta a donar-se del tot en la mort i la resurrecció. I la realitat és la nostra vida humana feble i mediocre, personal i col·lectiva. Sovint vivim aquest contrast amb una frivolitat exasperant. Però hi ha situacions i experiències que ens el llenquen a la cara i el fan insuportable. Aleshores s'o-

bren al davant nostre tots els perills: negar la nostra mediocritat i atribuir tot el que és negatiu als altres, o negar l'ideal d'un amor que es dona dient que és impossible, que és utòpic o que és ineficaç, o que l'ideal d'un món millor només es pot aconseguir amb la mentida i la violència.

Saber viure el contrast vol dir aprendre a confessar que la mort i la resurrecció del Senyor és ara la veritat i el camí per aconseguir-la, i aprendre a reconèixer el nostre culpable allunyament de

la vida veritable sense caure en el pessimisme, l'abandó o la desesperació.

La Quaresma ens ensenya a fer aquest delicat camí, des de la pregunta «Mestre bo, què haig de fer per a posseir la vida eterna» (Mc 10,17) fins a la joia de la trobada: «És veritat, Mestre; teniu raó» (Mc 12,32), i el madur reconeixement del nostre pecat en un clima de desig i d'esperança: «Crec, Senyor, però ajudeu la meua poca fe» (Mc 9,24).

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

Oración, ayuno y limosna

En semanas anteriores nos hemos referido a aquellas cosas que pueden apagar en nuestro corazón el amor a Dios. En el mensaje cuaresmal de este año, el papa Francisco nos recuerda también los instrumentos que pueden ayudarnos a vencer este peligro y que la Iglesia nos recomienda practicar más intensamente durante este tiempo litúrgico que precede a la Pascua: la oración, la limosna y el ayuno.

Al practicar con más asiduidad la oración, el creyente se sitúa ante Dios desde la verdad de la propia vida; tiene el corazón abierto a su Palabra, que le ayuda a descubrir las excusas que ponemos para no obedecer sinceramente a Dios y las mentiras con las que también nos engañamos a nosotros mismos; descubre que el corazón del Padre es lento a la cólera y rico en piedad y misericordia; empieza a confiar en su amor y a buscar en Él el consuelo; desea gozar de la alegría de vivir plenamente como hijo suyo y, lleno de humildad, confianza y amor, se pone en sus manos y siente la alegría que brota en el corazón del Padre cuando un hijo perdido regresa al hogar del que se había alejado.

La limosna nos libera de la idolatría de los bienes materiales y, al mismo tiempo, nos permite ver al otro, especialmente al necesitado, como un hermano y no como alguien que nos molesta o que constituye una amenaza para nuestros intereses. Si miramos a los otros con los ojos de Dios, descubrimos que lo nuestro no es únicamente nuestro, no nos pertenece absolutamente, y que si lo empleamos para el bien de todos estamos contribuyendo a construir un mundo más justo y más humano. Quien vive en la idolatría del dinero nunca está contento, porque sus deseos nunca se ven plenamente satisfechos. Quien practica la limosna llega a experimentar una sensación de libertad interior y una alegría profunda por el bien que ha podido realizar; llega a descubrir que compartir los bienes con el necesitado es de verdad una gracia de Dios, una ocasión para colaborar con el Padre, que quiere cuidar de sus hijos con amor providente, y un acto de confianza en Él, porque tenemos la certeza de que en nuestras necesidades no nos faltará el pan de cada día.

En esta sociedad caracterizada por la exaltación de los deseos hasta el punto que cualquiera de ellos se convierte en un derecho que se puede exigir, el ayuno nos libera de esa esclavitud de los propios instintos. Poder decir no a aquello que, siendo lícito, es superfluo es también un acto de libertad que nos predispone para estar más atentos y disponibles a obedecer a Dios y a su palabra.

Al reavivar en nosotros el amor a Dios, la oración, la limosna y el ayuno nos fortalecen para vencer las tentaciones, porque nos ayudan a encontrar la justa orientación de nuestra vida. San Agustín lo ha expresado magistralmente: «Si el mundo te promete el placer carnal, respóndele: "Más deleitable es Dios". Si te promete honores y dignidades temporales, respóndele: "El Reino de Dios es más excelso que todo". Si te promete curiosidades superfluas, respóndele: "Sólo la verdad de Dios no se equivoca".»

Con mi bendición y afecto.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Asamblea diocesana de Mans Unides

Diessabte 27 de gener va tenir lloc l'Assemblea diocesana de Mans Unides, presidida per la presidenta-delegada, Elena Tortajada. Una seixantena de voluntaris van acudir a la convocatòria per tractar els temes de la propera campanya de Mans Unides que enguany portarà el lema «Comparteix el que importa».

Avui dia ho compartim tot: fotos, vídeos, opinions, experiències... Compartir ens fa més feliços; donar i rebre ens fa més humans. Però tots podem compartir molt més. Podem compartir l'objectiu de Mans Unides: acabar amb la fam en el món.

Després d'unes paraules d'encoratjament del nostre bisbe, don Enrique Benavent, i de l'informe econòmic de l'any anterior, es van anunciar els projectes que recolzarà la nostra diòcesi el 2018:

- Una ambulància per a la zona rural de Yamoussoukro, a Costa d'Ivori, per un import de 45.732 €.
- Programa de sobirania alimentària a 11 comunitats indígenes Awajun i Wampi en la província de Condorcanqui, al Perú, amb un import de 87.609 €.
- Construcció de 3 aules i latrines per a una escola rural a l'aldea de Chama, a Zàmbia. Aquest, recolzat per la població de Benicarló amb un import de 25.703 €.

—Un quart projecte, per acabar de reconstruir un col·legi a Haití, afectat pel pas de l'huracà Matthew en 2016, al qual s'ha destinat un llegat solidari de 25.000 €.

Finalment es va obrir un espai perquè els voluntaris expliquessin les activitats que realitzen al llarg de l'any a les seves parròquies i poblacions per tal de sensibilitzar i recaptar fons per als projectes.

Delegació de Tortosa

Trobada interdiocesana de delegats a Poblet

Es delegats de Missions de les diòcesis amb seu a Catalunya s'han reunit, en la ja tradicional trobada que té lloc cada any, el 29 i 30 de gener. L'Arquebisbat de Tarragona és qui acull la resta de delegats i treballadors de les delegacions de Missions i OMP de les diòcesis.

En aquesta trobada de dos dies caben moments per a la formació, reflexió, la posada en comú d'iniciatives i la convivència fraterna per a, després, poder treballar conjuntament en l'animació missionera a les nostres diòcesis i fer créixer i conèixer més el món missioner.

Hem marxat de Poblet amb més força i més a prop de Déu, com ens va dir el pare Paco, monjo de Poblet: «estem connectats amb el Pare i només l'hem de voler escoltar quan ens parla, ell sempre ens truca.»

Delegació diocesana de Missions

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Demanem a Déu el coratge per demanar perdó i la capacitat d'aprendre i escoltar allò que Ell ens està dient» (17 de gener).

@Pontifex: «No n'hi ha prou amb escoltar una ensenyança religiosa o aprendre una doctrina; el que volem és viure com Jesús va viure» (18 de gener).

@Pontifex: «El missatge de l'Evangeli és una font de joia: una joia que es propaga de generació en generació i de la qual en som hereus» (19 de gener).

@Pontifex: «No hi ha millor medicina per guarir moltes ferides que un cor que coneix la misericòrdia» (21 de gener).

Tortosa celebra la festa del beato Manuel Domingo y Sol

El dia 29 de enero se celebró la fiesta del beato Manuel Domingo y Sol. A las 18 horas se celebró, en el templo de la Reparación, la Eucaristía presidida por nuestro obispo, Mons. Enrique Benavent, concelebrada por el secretario general de la Hermandad de Operarios, D. Carlos Comendador, algunos sacerdotes operarios y sacerdotes diocesanos. En total doce. Participaron en la celebración el Sr. Alcalde de la ciudad y autoridades, algunas religiosas y un buen número de fieles.

Al iniciar la celebración Mn. Willy, sacerdote operario, hizo la monición de entrada. Nuestro obispo, don Enrique, en la homilía, nos dijo que en los escritos del beato Manuel Domingo y Sol destacan tres amores:

1. **Un gran amor al Corazón de Jesús.** Para Mn. Sol, la devoción era de agradecimiento. El Cora-

zón del Señor es signo de amor y el beato veía en el amor de Cristo el centro de toda su espiritualidad cristiana.

2. **Un gran amor a la Eucaristía.** Porque Mn. Sol amaba el Corazón de Cristo y el sacramento de la

Eucaristía, en el que se hace patente el gran amor del Señor. La Eucaristía, pues, era para él el centro de su vida.

3. **Un gran amor al sacerdocio.** Este amor es el que le llevó a iniciar la Hermandad de Sacerdotes Operarios en el momento en que los sacerdotes necesitaban formación no sólo intelectual, sino también ejemplos a la manera de vivir su vocación.

Antes de finalizar la Eucaristía nos dirigió unas palabras D. Carlos Comendador, agradeciendo nuestra presencia y plegaria por los operarios y por la pronta canonización de Mn. Sol.

Después de venerar la reliquia en la cripta, compartimos un refrigerio y un buen rato de conversación.

María Joana Querol

1.500 joves cristians celebraran al maig l'Aplec de l'Esperit a Tortosa

Uns 1.500 joves, 140 animadors. Aigua, natura i vida. Aquests són els ingredients de l'Aplec de l'Esperit, la trobada de joves cristians per excel·lència a les diòcesis amb seu a Catalunya.

L'esdeveniment tindrà lloc els dies 19 i 20 de maig. El lema d'enguany és «Crist és la vida».

«L'objectiu és aplegar-se per rebre l'Esperit Sant, per això se celebra en Pentecosta, perquè els joves cristians de diferents diòcesis, parròquies i moviments es congreguin per acollir una experiència d'Església», explica Bruno Bérchez, director del Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ).

La trobada d'animadors ha servit per debatre els temes centrals de l'Aplec. Des de l'organització, s'ha tingut en compte que actualment els joves

están exposats a molts *inputs* i que cal buscar noves maneres més creatives i properes per arribar a ells.

La dotzena edició de l'Aplec s'emmarca en la preparació d'un Sínode de Bisbes que precisament tractarà el tema dels joves, per això l'acompanyament i el discerniment seran temes que també es posaran sobre la taula. La música i els moments en grup seran també elements que configuraran «un Aplec molt vital, en què els joves se sentin escoltats i protagonistes», assegura Mn. Iván Cid, delegat de joves del Bisbat de Tortosa.

Tots els actes es podran seguir als perfils de xarxes socials de l'Aplec: *@jovesij* a Facebook i *@aplecdelesperit2018* a Instagram.

L'Aplec de l'Esperit és una trobada de joves que té lloc cada quatre anys i que es va iniciar l'any

1978. El convoca la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), mitjançant les delegacions diocesanes de Pastoral de Joventut que formen el SIJ.

Delegació diocesana de Joventut

AGENDA

- ▶ **Dilluns 12**, Teresianes, Recés de Quaresma del clergat.
- ▶ **Dies 13 i 14**, Morella, Visita Pastoral.
- ▶ **Divendres 16**, Forcall, Visita Pastoral.
- ▶ **Dissabte 17**, Morella, a la tarda, Visita Pastoral. / Forcall, a les 20 h, Missa Estacional.
- ▶ **Diumenge 18**, Todolella, a les 12 h, Missa Estacional i Visita Pastoral. / La Mata, a les 18.30 h, Missa Estacional.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / SI 29 / Jo 4,43-54]. Sant Inocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar mr. (295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfan, monjo; sant Lluís Orione, prev. salesià.

13. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / SI 45 / Jo 5,1-3a.5-6]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, màrtirs (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.

14. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / SI 144 / Jo 5,17-30]. Sant Arnal, abat benedictí i mr. (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica; santa Florentina, vg.

15. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / SI 105 / Jo 5,31-47]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessalònica; sant Raimon (Raimundo) de Fitero, abat català, fundador de l'Orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fundadora de les Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Divendres [Sa 2,1a.12-22 / SI 33 / Jo 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / SI 7 / Jo 7,40-53]. Sant Patrici (†461), bisbe evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Diumenge vinent, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Jr 31,31-34 / SI 50 / He 5,7-9 / Jo 12,20-33. *Es poden llegir les lectures del cicle A:* Ez 37,12-14 / SI 129 / Rm 8,8-11 / Jo 11,1-45 (o bé, més breu: Jo 11,3-7.17.20-27.33b-45)]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església; *Tortosa:* Sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

Diumenge IV de Quaresma (B)

COMENTARI

Déu ens salva per gràcia no és fruit d'obres nostres

Els llibres de les Cròniques fan lectura teològica de la història des de l'òptica del Temple perquè cal « cercar Déu » com l'únic camí que porta felicitat.

Recordant com *els caldeus incendiaren el Temple de Déu, derrocaren les muralles deportant a Babilònia els escapats de morir per l'espasa*, primer destaca la culpa que motivà la desfeta: *Tots els grans sacerdots i el poble reincidien contínuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions.*

Com els profetes, 2Cr acaba amb anunci d'esperança: *El Senyor m'ha encomanat —a Cir, rei de Pèrsia— que li construis un temple a Jerusalem. Si hi ha algú del seu Poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugí.*

El tema central de la carta als Efesis és el designi de Déu, preparat des de l'eternitat, amagat durant segles, realitzat per Jesucrist, revelat per l'Esperit als Apòstols i desenvolupat en l'Església.

La secció 2,1s presenta en comparació els fruits de l'obra de Déu en nosaltres. En l'«*abans*» hi ha *mort i esclavatge*; en l'«*ara*», *vida i alliberament*.

Cal, però, dir la veritat sencera: *per gràcia us ha salvat a vosaltres que heu cregut*. Perquè és la fe el que ens connecta a Crist, l'únic Salvador. Per això, tot i ser *do de Déu i no fruit d'unes obres*, també és veritat que *Déu ens ha creat per dedicar-nos a unes bones obres*.

Nicodem és ocasió per anunciar Jesús la novetat radical de la identitat cristiana: *cal néixer de nou i de dalt*.

Com Moisès en el desert enlairà la serp: la singularitat de l'episodi (Nm 21) fou l'exigència de *fixar la mirada en la serp d'aram*; així *qui hagi estat picat, si la mira, salvarà la vida*. Sabent que *qui salvava no era allò que mirava sinó Tu, Senyor, que salves tothom* (Sv 16,7).

Substituint el *mirar pel creure*, Jesús fa veritable Lectio Divina de Nm 21: *El Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en Ell tingui vida eterna*.

Per a Jn, la Creu és ja també *exaltació/enlairament* on més alt arriba l'amor de Déu al món.

Els qui no creuen, ja han estat condemnats perquè s'han estimat més la foscor que la Llum. Rebutjar la Llum no és cosa teòrica; hi ha en joc una opció moral i espiritual. *Tothom qui obra malament té odi a la Llum*.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del segon llibre de les Cròniques (2Cr 36,14-16.19-23)

En aquells dies, tots els grans sacerdots i el poble reincidien contínuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions, profanant així el temple del Senyor, que ell havia consagrat a Jerusalem. El Senyor, Déu dels seus pares, els enviava cada dia missatgers que els amonestessin, perquè li dolia de perdre el seu poble i el lloc on residia. Però ells es burlaven dels missatgers de Déu, no feien cas del que els deia i escarnien els seus profetes, fins que el Senyor arribà a enutjar-se tant contra el seu poble que ja no hi havia remei. Llavors els caldeus incendiaren el temple de Déu, derrocaren les muralles de Jerusalem, calaren foc a tots els seus palaus i destruïren tots els objectes preciosos. El rei dels caldeus deportà a Babilònia els qui s'havien escapat de morir per l'espasa, i se'ls quedà per esclaus d'ell i dels seus fills, fins que passaren al domini persa. Així es complí la paraula que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies: el país fruí dels anys de repòs que li pertocaven; tot el temps que quedà desolat, el país va reposar, fins haver complert setanta anys. Però l'any primer de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor, per complir la paraula que havia anunciat per boca de Jeremies, desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, perquè promulgues, de viva veu i per escrit, un edicte que deia: «Cir, rei de Pèrsia, fa aquesta declaració: El Senyor, el Déu del cel, m'ha donat tots els reialmes de la terra i m'ha encomanat que li construis un temple a Jerusalem, ciutat de Judà. Si entre vosaltres hi ha algú del seu poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugí.»

► Salm responsorial (136)

R. *Si mai t'oblidava, Jerusalem, que se m'encasti la llengua al paladar.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,4-10)

Germans, Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres, que érem morts per les nostres culpes. És per gràcia que Déu us ha salvat. I juntament amb Jesucrist ens ha ressuscitat i ens ha entronitzat en les regions celestials, perquè davant dels segles que vindran quedi ben clara la riquesa de la seva gràcia i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist. A vosaltres, que heu cregut, us ha salvat per gràcia. No ve de vosaltres; és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n; som obra seva: ell ens ha creat en Jesucrist per dedicar-nos a unes bones obres que ell havia preparat perquè visquem practicant-les.

► Evangeli segons sant Joan (Jn 3,14-21)

En aquell temps, digué Jesús a Nicodem: «Com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu. Déu els ha condemnat perquè, quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum. És que no es comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a la llum i es vol quedar en la foscor, perquè la llum descobriria com són les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat sí que busquen la plena llum i que tothom vegi què fan, ja que ho fan segons Déu.»

► Lectura del segundo libro de las Crónicas (2Crón 36,14-16.19-23)

En aquellos días, todos los jefes, los sacerdotes y el pueblo multiplicaron sus infidelidades, imitando las aberraciones de los pueblos y profanando el templo del Señor, que él había consagrado en Jerusalén.

El Señor, Dios de sus padres, les enviaba mensajeros a diario porque sentía lástima de su pueblo y de su morada; pero ellos escarnecían a los mensajeros de Dios, se reían de sus palabras y se burlaban de sus profetas, hasta que la ira del Señor se encendió irremediamente contra su pueblo. Incendieron el templo de Dios, derribaron la muralla de Jerusalén, incendiaron todos sus palacios y destruyeron los objetos valiosos. Deportó a Babilonia a todos los que habían escapado de la espada. Fueron esclavos suyos y de sus hijos hasta el advenimiento del reino persa.

Así se cumplió lo que había dicho Dios por medio de Jeremías: «hasta que la tierra pague los sábados, descansará todos los días de la desolación, hasta cumplirse setenta años».

En el año primero de Ciro, rey de Persia, para cumplir lo que había dicho Dios por medio de Jeremías, el Señor movió a Ciro, rey de Persia, a promulgar de palabra y por escrito en todo su reino: «Así dice Ciro, rey de Persia: El Señor, Dios del cielo, me ha entregado todos los reinos de la tierra. Él me ha encargado construirle un templo en Jerusalén de Judá. Quien de entre vosotros pertenezca a ese pueblo, puede volver. ¡Que el Señor, su Dios, esté con él!».

► Salmo responsorial (136)

R. *Que se me pegue la lengua al paladar si no me acuerdo de ti.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 2,4-10)

Hermanos:

Dios, rico en misericordia, por el gran amor con que nos amó, estando nosotros muertos por los pecados, nos ha hecho revivir con Cristo —estáis salvados por pura gracia—; nos ha resucitado con Cristo Jesús, nos ha sentado en el cielo con él para revelar en los tiempos venideros la inmensa riqueza de su gracia, mediante su bondad para con nosotros en Cristo Jesús. En efecto, por gracia estáis salvados, mediante la fe. Y esto no viene de vosotros: es don de Dios. Tampoco viene de las obras, para que nadie pueda presumir. Somos, pues, obra suya, Dios nos ha creado en Cristo Jesús, para que nos dediquemos a las buenas obras, que de antemano dispuso él que practicásemos.

► Evangelio según san Juan (Jn 3,14-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodemo: «Lo mismo que Moisés elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna. Porque tanto amó a Dios al mundo, que entregó a su Unigénito, para que todo el que cree en él no perezca, sino que tenga vida eterna. Porque Dios no envió a su hijo al mundo para juzgar al mundo, sino para que el mundo se salve por él. El que cree en él no será juzgado; el que no cree ya está juzgado, porque no ha creído en el nombre del Unigénito de Dios. Este es el juicio: que la luz vino al mundo, y los hombres prefirieron la tiniebla a la luz, porque sus obras eran malas. Pues todo el que obra el mal detesta la luz, y no se acerca a la luz, para no verse acusado por sus obras. En cambio, el que obra la verdad se acerca a la luz, para que se vea que sus obras están hechas según Dios.»